

[Nør Christensen]

rede i 1982. Rapporten fastslog på side 164, at gennemsejlingen af vore stræder er af afgørende betydning for Sovjet, og at en del af fartøjerne er bevæbnede med kernevåben. Man fastslog også, at den samme strædepassage var af langt ringere betydning for så vidt angår NATO. Hvis Danmark ikke engang kan undgå sådanne kernevåben i fredstid, hvordan kan man så tro, at det kan lade sig gøre i en krigssituation, i krigstid? Skulle vi ved ensidigt at forbyde stationeringen af vore allieredes kernevåben i den situation give vore modstandere fordele? Det finder vi bestemt ikke er rimeligt i CD.

Naturligvis findes der en vanskelig periode mellem krig og fred, den såkaldte »krisesituation«. Hvor lang tid i forvejen har vi krise? Er u-bådskrænkelserne mod Sverige en krise? Er situationen i Polen en krise? Eller var de gamle konflikter omkring Berlin en krise? Starter den på det tidspunkt, hvor Danmark mobiliserer osv.? Der er kun én definition på krise, der er acceptabel, og det er den situation, man må vurdere fra gang til gang. Det må være regeringen, der på baggrund af de oplysninger, der indløber såvel fra egne kilder som fra alliancekilder, beslutter, at vor sikkerhed er i en sådan fare, at Danmark beder om forstærkning udefra.

Men der er for CD ingen tvivl. I det øjeblik Danmark beder om disse fremmede forstærkninger, har vi pligt til at tillade de våben, som disse tropper finder nødvendige for et forsvar af vort land. CD kan derfor ikke på forhånd fastslå, om der skal komme a-våben til vort land 2 døgn eller 2 timer før et eventuelt krigsudbrud, men fastslås skal det, at styrken skal komme på et sådant tidspunkt, at den også ved sin blotte tilstedeværelse kan være med til at afskrække en eventuel modstander og måske derved hindre den krig, som vel ingen ønsker. For selv SF må ikke glemme, at formålet med vor politik og med vort NATO-medlemskab er at hindre krigens komme. Det er det, der skal undgås for enhver pris. Det har fredsbevægelsen ikke monopol på, måske snarere tværtimod, og fredsbevægelser handler som bekendt uden reelt ansvar.

CD mener, at en fraskrivelse af atomvåben i en krigssituation er uforenelig med medlemskab af NATO. Heri støtter den omtalte SNU-rapport os overordentlig klart. CD vil ikke sige nej til atomare forstærkninger i

krigstid alene af den grund, at Sovjet skal svæve i uvished om arten af den gengældelse også fra dansk område, der vil kunne finde sted, hvis det letsindigt skulle forsøge sig med et angreb. I øvrigt angiver SNU-rapporten klart, at atomvåben på dansk område ikke betyder, at Danmark automatisk bliver et bombemål, måske snarere tværtimod. Det var måske en tanke, som var værd at overveje lidt nærmere.

Jeg skal ikke her gå nærmere ind i forholdene omkring forstærkningsaftalerne, men slutte med at udtrykke håbet om, at såvel debatten i dag som de kommende forhandlinger om forsvarsforliget vil vise vore naboer såvel i Øst som i Vest, at dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik er stabil, at den bygger på vort medlemskab af NATO, og at vi er en troværdig partner i dette fællesskab. Enhver tvivl om dette vil kunne så usikkerhed og skabe fare for vor sikkerhed og for freden.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, at hr. Nør Christensens betragtninger var så opsigtsvækkende, at de påkalder sig en kort bemærkning. Hr. Nør Christensen er jo ikke alene centrum-demokraternes ordfører, men også udpeget af regeringspartierne til formand for folketingets forsvarsudvalg. Hans ord i disse sager må derfor tillægges en vis vægt, og jeg kunne derfor godt tænke mig at spørge hr. Nør Christensen, hvorpå han baserer sine ret opsigtsvækkende påstande om, at vi i en krise- eller krigssituation har forpligtelse til at modtage atomvåben, at vi har pligt til at tillade, at de forstærkninger, der kommer hertil, medbringer de våben, de selv måtte ønske, og at det at sige nej til atomvåben på dansk område i krigs- og krisetid er uforeneligt med medlemskab af NATO. Kunne formanden for folketingets forsvarsudvalg egentlig ikke dokumentere dette? Det synes jeg kunne være overordentlig interessant, også i forhold til forsvarsministerens redegørelse. Her er vist tale om en art modsigelse, men jeg synes, det kunne være vældig interessant at finde ud af, hvad den egentlig går ud på.

Arentoft (FP):

Forleden hørte jeg og så jeg Paul Hammerich i sin TV-udsendelse »Danmarkskrøni-